

Lange jas

Jaren geleden trad ik op voor een ijscoman uit een naburig dorp, verdacht van heling. Volgens de politie was zijn ijscokar een dekmantel en verkocht hij vele gestolen goederen tussen de hoorntjes met slagroom door. Toen ik hem op het politiebureau bezocht, was de ijscoman in tranen. Hij bezwoer mij dat hij een keurige huisvader was, die met eerlijk verdiende centen de monden van zijn vrouw en vijf kinderen voedde, hoe moeilijk dat ook was. Zijn branche was zeer klimaatgevoelig en de laatste zomers waren niet bepaald best geweest. Hij ontkende bij hoog en laag dat hij ooit iets had verkocht waarvan hij wist of vermoedde dat het van diefstal afkomstig was. Het was een lieve, aandoenlijke, wat afgetobde man. Ik geloofde hem.

Ook bij de rechter-commissaris vloeiden de tranen. Met verve schetste hij zijn moeizame leven en zijn geploeter om met de opbrengsten van de ijsjes het hoofd boven water te houden. Bovendien was hij katholiek en hij kon het tegenover onze Lieve Heer toch niet maken dat hij zoiets oneerlijks zou doen. Kortom: hij mocht naar huis.

Enige tijd later stond ik hem bij tijdens de meervoudige strafzitting, die liep als een trein. Ik had grote sympathie voor de man opgevat en ging er vol tegenaan. Ieder sprankje van bewijs wist ik neer te sabelen. Zijn 'laatste woord' was zo ontroerend dat zijn vrouw op de tribune in snikken uitbarstte.

Hij was dan ook zeer in zijn sas toen we weer buiten stonden. Hij zei dat hij me extra wilde bedanken.

Midden in de enorme wachtruimte van het Paleis van Justitie in Den Haag deed hij zijn lange jas open en bood mij als beloning een van de ongeveer twintig horloges aan die aan de binnenkant van zijn jas waren bevestigd.

Hij werd vrijgesproken.

Maya Perfors

IN SEVILLA ZIJN DE MUREN VAN EEN CAFÉ BEHANGEN MET MADONNAS

FOTO: CHRIS SATTLBERGER/ANZENBERGER/HH